

همین موضوع است.

ظفریان توضیح داد: روسیه یک بازیگر بزرگ بازار گاز است که به صورت عمده با بازار اروپا و به صورت نسبی با بازار چین تجارت گاز دارد و ما یک دارنده ذخایر بزرگ بازار گاز و یک بازیگر بالقوه بازار هستیم که حفظ ساختار منطقه‌ای بازار گاز به نفع هر دوی ما است. من عرض کردم باید مبتنی بر منافع ملی با کشورها تعامل کنیم. یکی از پیشنهادهای جدی این است که بازار گاز را بین خودمان و روسیه تقسیم کنیم، یعنی ما در حفظ بازار اروپا به روسیه کمک کنیم و روسیه در تثبیت بازار منطقه برای ما. کارشناس ارشد انرژی گفت: اتفاقاً بعد از تحولات اوکراین، فضا برای همکاری گازی ایران و روسیه بازتر شده است. از آنجا که روسیه در حال حاضر به دنبال بازار جدید است و جدی‌ترین گزینه بازار خاورمیانه و جنوب آسیا است، ایران باید ضمن واردات گاز از روسیه و صادرات آن به همسایگان غربی، در تحقق صادرات گاز به پاکستان و اجرای خط لوله عمان نیز از همکاری با روسیه استفاده کند.

وی گفت: در راستای حفظ ساختار منطقه‌ای بازار گاز، ایران باید به هاب گازی منطقه تبدیل شود. بیابید نگاهی به کشورهای منطقه بیندازیم، کشورهایی که پتانسیل صادراتی و مازاد گاز دارند عبارتند از: قطر، ترکمنستان، روسیه و تا حدی آذربایجان؛ و باقی کشورها شامل ارمنستان، ترکیه، عراق، سوریه و لبنان، کشورهای حاشیه خلیج فارس از جمله کویت و عمان، پاکستان و افغانستان همه متقاضی گاز هستند. لذا ما باید از این چند کشور تولیدکننده، گاز را به صورت حداکثری وارد کرده و به همه کشورهای متقاضی، به صورت حداکثری صادر کنیم.

ظفریان گفت: اگر ایران بتواند چنین نقشه‌ای را محقق کند باعث می‌شود کشورهای منطقه وارد پیوندهای راهبردی با ما شوند و عملاً ما تجارت گاز را در راستای رویکرد منطقه‌گرایی و تثبیت منطقه‌ای پیش ببریم. منطقه‌گرایی اولویت ما است و آنچه از فضای کلی بین‌المللی برداشت می‌شود این است که همکاری ما با چین و روسیه (رویکرد شرق‌گرا) منوط به تثبیت ما در منطقه است که ابزار جدی آن تجارت انرژی و بویژه تجارت گاز است.

کارشناس ارشد انرژی گفت: اولویت اول این است که بتوانیم گاز روسیه را خرید و فروش کنیم و سوآپ و ترانزیت رویکرد مناسبی برای ایران نیست، چون در قراردادهای سوآپ یا ترانزیت گاز، ایران فقط به لحاظ موقعیت جغرافیایی گاز را در شمال تحویل می‌گیرد و مثلاً در جنوب تحویل می‌دهد یا اجازه می‌دهد خط لوله‌ای از کشور کشیده شود که این رویکرد، یک رویکرد انفعالی برای ایران است و خیلی با افزایش قدرت سیاسی‌مان و به عنوان ابزار سیاست خارجی همراستا نیست. لذا ما باید به سمت اولویت‌مان یعنی خرید گاز از کشورهای دارای مازاد به صورت حداکثری و صادرات آن به صورت حداکثری به کشورهایی که متقاضی

اولویت اول این است که بتوانیم گاز روسیه را خرید و فروش کنیم و سوآپ و ترانزیت رویکرد مناسبی برای ایران نیست، چون در قراردادهای سوآپ یا ترانزیت گاز، ایران فقط به لحاظ موقعیت جغرافیایی گاز را در شمال تحویل می‌گیرد و مثلاً در جنوب تحویل می‌دهد یا اجازه می‌دهد خط لوله‌ای از کشور کشیده شود که این رویکرد، یک رویکرد انفعالی برای ایران است و خیلی با افزایش قدرت سیاسی‌مان و به عنوان ابزار سیاست خارجی همراستا نیست. لذا ما باید به سمت اولویت‌مان یعنی خرید گاز از کشورهای دارای مازاد به صورت حداکثری و صادرات آن به صورت حداکثری به کشورهایی که متقاضی هستند، باشیم

هستند، باشیم.

قرارداد سوآپ گازی ایران و ترکمنستان، روابط دو کشور را احیا کرد

وی درباره ظرفیت همکاری گازی ایران و ترکمنستان گفت: ترکمنستان کشوری است که ذخایر بسیار بزرگ گاز دارد. دومین میدان بزرگ گازی دنیا تحت عنوان گالکینیش در این کشور قرار دارد و ذخایر بزرگ گازی که هنوز توسعه داده نشده هم در این کشور زیاد است. لذا به لحاظ ظرفیت، ظرفیت بسیار بزرگی برای تولید گاز دارد. ظفریان گفت: ترکمنستان در ابتدا به

روسیه صادرات گاز داشت، بعد از نزاعی که با روسیه پیدا کرد، به سمت چین حرکت کرد و سه خط لوله از آسیای مرکزی عبور داد تا به چین صادرات گاز داشته باشد. در حال حاضر مذاکرات برای احداث خط لوله چهارم هم در جریان است.

کارشناس ارشد انرژی گفت: سیاست ترکمنستان فروش گاز در مرز این کشور است. یعنی همه صادراتی که تا حالا انجام داده است، معطوف به تحویل در مرز بوده و بیشتر از آن را تضمین نمی‌کند. به دلیل نزدیکی جغرافیایی ایران با ترکمنستان و بویژه نزدیکی با میادین گازی این کشور که تقریباً در نزدیکی مرز ایران قرار دارند، صادرات گاز ترکمنستان به ایران برای این کشور سودآورتر است چون هزینه‌های صادرات بسیار کم می‌شود. وی تأکید کرد: ما یک قرارداد واردات گاز از ترکمنستان داشتیم که در دولت قبل به دلیل بدهی ایران به ترکمنستان متوقف شد. دولت جدید رویکرد بسیار فعالانه‌ای در احیا و تقویت روابط گازی با ترکمنستان در پیش گرفت. قرارداد سوآپ گازی ایران و ترکمنستان، روابط دو کشور را بعد از چند سال سردی مجدداً احیا کرده است. با این شرایط ما باید در گام اول با احیای قرارداد واردات از این کشور به واردات ۱۵ میلیارد مترمکعبی برسیم. در گام بعد نیز با توسعه میادین این کشور و افزایش واردات این میزان را دو برابر کنیم.

اولویت‌های صادرات گاز ایران به کشورهای منطقه

ظفریان درباره ظرفیت گازی قطر گفت: قطر از سال ۲۰۱۶ برنامه توسعه میدان گنبد شمالی یا همان پارس جنوبی را در دستور کار داشته و بعد از تحولات اوکراین این امر تشدید شده است. اخیراً مشاهده کردیم که قطر یک قرارداد ۲۹ میلیارد دلاری برای توسعه بلوک شرقی میدان با ۵ شرکت امریکایی و اروپایی بزرگ منعقد کرد.

کارشناس ارشد انرژی گفت: تقریباً نیمی از این سرمایه‌گذاری برای توسعه میادین گازی و نیم دیگر برای توسعه زیرساخت LNG قطر انجام خواهد شد. برنامه قطر این است که ۴ واحد جدید LNG ایجاد کند و ظرفیت تولید LNG خود را در گام اول با ۳۲ میلیون تن افزایش به ۱۱۰ میلیون تن برساند. در گام دوم نیز ۲ واحد دیگر تأسیس کرده و ظرفیت تولید LNG را به ۱۲۶ میلیون تن افزایش دهد. به نظر بنده به رغم از دست رفتن برخی فرصت‌ها، ولی همچنان گزینه خرید گاز قطر باید برای ما یک گزینه جدی باشد. وی در پایان اظهار کرد: در مورد پروژه‌های صادراتی، به دلیل مجموع شرایط بازار، از جمله افزایش قیمت در اروپا، تقاضای واردات گاز بهبود پیدا کرده است. اولویت ایران در حوزه صادرات گاز، باید افزایش حجم صادرات گاز به عراق و ترکیه باشد. همچنین به دلیل اهمیت استراتژیک توسعه صادرات گاز به ارمنستان و گرجستان نیز باید در دستور کار قرار گیرد. گام بعدی تکمیل خط لوله پاکستان و اجرای خط لوله دریایی عمان است.